SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

REDAKTOR
WINCENTY ŁASKI
OBROŃCA SĄDOWY

ROK II. CZERWIEC 1928 R. Nr. 6

W A R S Z A W A

SPIS RZECZY

PRENUMERATA
łącznie z przesyłką poczt. wynosi:

Rocznie	12.— zł.
Półrocznie	6 — „
Kwartalnie	3.— „

Cena numeru zł. 1.

Redaktor: **Wincenty Łaski**, Obrońca Sądowy.

Wydawca Zrzeszenie Obrońców Sądowych.

Redakcja i Administracja: Warszawa, Chmielna 20, tel. 58-95. Godz. przyjęć 5—6.

Sp. Akc Zakł. Graf „Drukarnia Polska“, Warszawa, Szpitalna 12.

ROK II. CZERWIEC Nr. 6.

SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

LEONARD SASKI.

REJESTROWY ZASTAW ROLNICZY

Zamieszczamy nadesłany artykuł omawiający wyczerpująco nowopowstający instytut rejestrowego zastawu rolniczego. Ta nowość przyjmie się niezawodnie na wzór rejestru handlowego i ma wielką przyszłość szczególnie obecnie w chwili, gdy rząd marszałka Piłsudskiego zwrócił uwagę na rolnictwo i uwzględnia bardziej jego potrzeby.

Redakcja.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1927 r. o rejestrowym zastawie rolniczym, które odegra w życiu gospodarczem Polski rolę bardzo dużą, stanowi jedynie uzupełnienie pokrewnych przepisów polskich ostatniej doby, a mianowicie: dekretu o rejestrze handlowym z dn. 7 lutego 1919 r., i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 grudnia 1924 r. o prawie o domach składowych.

Kraj nasz jest krajem rolniczym i choć jego rolnictwo było do niedawna zaniedbywane, to jednak pod rządami marszałka Piłsudskiego, kultura rolna szybko się podnosi, ostatnie zaś rozporządzenie ma za zadanie ułatwić *kredyt w rolnictwie.* O znaczeniu kredytu rozpisywać się nie należy; obieg kredytowy, po wymianie naturalnej i obiegu pieniężnym, charkteryzuje wyższy stopień w obrocie wartości, świadczący o bardziej wysokim rozwoju gospodarstwa społecznego. Dzięki kredytowi nieznaczne cząstki kapitału, rozproszone wśród ludności, łączą się nieraz dla zrealizowania rozległych przedsięwzięć; przy pomocy kredytu ludzie, nie mający kapitału, lecz zdolni i przedsiębiorczy mogą się przeistoczyć w gospodarzy niezależnych, samodzielnych.

Dlatego, słusznem jest do pewnego stopnia twierdzenie, że *kredyt skierowany właściwie stanowi jakby pomost, przerzucony*

przez przepaść, odgradzającą bogactwo od ubóstwa. Jednakże, trzeba tu odrazu się zastrzec, kredyt może doprowadzić i doprowadza do wzmocnienia *nierówności* między ludźmi. Kto, dzięki swym zaletom osobistym albo majątkowi ekonomicznie jest dosyć silny, ten przy współdziałaniu kredytu w sposób łatwy siłę tę może uwielokrotnić.

W rzeczywistości w czasach obecnych, bodaj czy nie częściej bogatsi z kredytu u biedniejszych korzystają, aniżeli go udzielają.

Stosunek kredytowy supponuje pewność wierzyciela odnośnie okoliczności, że dłużnik zobowiązania swoje, związane z dokonaną tranzakcją, pokryje.

Stąd wypływa pojęcie zabezpieczania tranzakcji kredytowej. Stosownie do charakteru i właściwości zabezpieczenia kredyt bywa albo *osobisty albo rzeczowy* czyli realny względnie zastawniczy. Przy kredycie osobistym wierzyciel w przeważającym stopniu opiera się na *zaufaniu* do gospodarczej pozycji biorącego pożyczkę i zadawala się jedynie zabezpieczeniem prawnem (zobowiązanie piśmienne) a czasem nie wymaga nawet i tego. Dla wzmocnienia zabezpieczenia przy kredycie osobistym, indywidualnym dosyć często strony uciekają się do poręczenia.

Natomiast przy kredycie zastawniczym czyli realnym wierzyciel żąda okazania mu określonego *majątku*, którego ewentualna sprzedaż mogłaby służyć jako środek do wykonania zobowiązania, jeżeli dłużnik z jakichkolwiekbądź powodów nie wypełni go dobrowolnie. Majątek, będący zabezpieczeniem tranzakcji kredytowej albo przekazywany zostaje do czasu uiszczenia długu do rąk wierzyciela (kredyt lombardowy) albo pozostaje do rozporządzenia dłużnika (kredyt hipoteczny) lecz z pewnemi ograniczeniami co do prawa dysponowania tem mieniem (zapowiedzenie, zastaw, hipoteka). Współczesne formy kredytu państwowego i kredytu innych osób prawnych winny być zaliczane do kredytu osobistego.

Zależnie od celu, któremu kredyt służy, odróżnia się kredyt wytwórczy, konsumcyjny, inwestycyjny (np. kredyt dla nabycia gmachu), w zależności od osoby wierzyciela — kredyt prywatny i bankowy, zależnie zaś od sfer gospodarczych, w których ma kredyt zastosowanie — kredyt handlowy, rolniczy i t. p.

Rozporządzenie o rejestrowym zastawie rolniczym wchodzi w życie w dn. 28 czerwca roku bieżącego; w art. 1-szym znajdujemy określenie rejestrowego zastawu rolniczego; *na produktach rolnictwa i przemysłu rolnego można ustanowić rejestrowe prawo zastawu* stosownie do przepisów niniejszego rozporządze-

nia. Z dobrodziejstwa zastawu rolniczego *nie będą mogli korzystać jednak ci, którzy nie prowadzą gospodarstwa rolnego względnie przedsiębiorstwa przemysłowo-rolniczego.* Wyeliminowane zatem zostają elementy pośredniczące przy gospodarstwie rolnem względnie przy przedsiębiorstwach przemysłowo-rolniczych, gdyż zastawiać mogą jedynie osoby fizyczne i prawne. prowadzące gospodarstwa rolne lub przedsiębiorstwa przemysłowo-rolne, przyczem rozporządzenie zawiera zastrzeżenie, *że za przedsiębiorstwa przemysłowo-rolnicze uważa się jedynie przedsiębiorstwa przerabiające przeważnie produkty własnego gospodarstwa rolnego;* zatem przedsiębiorstwo przemysłowo-rolnicze, aby korzystać z dobrodziejstwa zastawu rolniczego, winno przerabiać co najmniej powyżej 50% produktów *własnego*, a nie cudzego gospodarstwa rolnego. W ten sposób rozporządzenie przez poparcie przemysłu rolniczego, będącego zarazem w rękach gospodarstw rolnych, a co najważniejsze obniżenie cen produktów i przetworów gospodarstwa rolnego przez wyeliminowanie tych elementów przemysłowych, które swą pośredniczącą rolę w naszem życiu gospodarczem opierały na wyższych niż to z konjunktury wypływaćby powinno, cenach przetworów rolnictwa. Konsekwencją obniżenia cen przetworów rolniczych byłaby wzmożona konsumcja tych przetworów przez miasto, i podniesienie się dobrobytu na wsi. co w konsekwencji ma zawsze wpływ na całokształt układu stosunków społeczno-gospodarczych w kraju.

Zastawić będzie można *jedynie na rzecz państwowych instytucyj kredytowych, komunalnych kas oszczędności, gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, spółdzielni kredytowych oraz innych instytucyj kredytowych, które oznaczy Minister Skarbu;* to zastrzeżenie stanowi gwarancję, że instytucja zastawu rolniczego nie dozna wypaczenia, któreby jej grozić mogło na wypadek dopuszczalności zastawu na rzecz jakichś innych instytucji, nie zasługujących na zaufanie.

Przedmiotem rejestrowego zastąwu rolniczego mogą być wyłącznie produkty rolnictwa i przemysłu rolnego, stanowiącego własność zastawcy, o ile w myśl obowiązujących ustaw nie stanowią one nieruchomości (przynależności nieruchomości) z natury, ustawy lub przeznaczenia, a znajdują się na nieruchomości bądź stanowiącej własność zastawcy, bądź przez niego dzierżawionej lub użytkowanej.

Jeżeli przedmiot zastawu znajduje się na nieruchomości dzierżawionej, zastawca winien uzyskać zgodę jej właściciela na ustanowienie na tym przedmiocie rejestrowego zastawu rolni-

czego. Zgoda winna być wyraźna, na piśmie w formie aktu urzędowego lub prywatnego z notarjalnie lub sądownie uwierzytelnionym podpisem właściciela. Jeżeli nieruchomość związana jest węzłem substytucji powierniczej (ordynacje, fideikomisy) wystarczy zgoda jej posiadacza.

Art. 5 Rozporządzenia omawia ustanowienie zastawu wobec samych stron kontraktujących, zaś art. 6 — wobec osób trzecich. Przepisy te oparte są na zasadach, ustalonych w dekrecie o rejestrze handlowym z dn. 7 lutego 1919 r.: *rejestrowy zastaw rolniczy ustanawia się na podstawie umowy stron, zawartej na piśmie w formie aktu urzędowego lub prywatnego z notarjalnie lub sądownie poświadczonym podpisem zastawcy.* W umowie zastawniczej należy ściśle wymienić przedmiot zastawu oraz sumę, na której zabezpieczenie prawo zastawu zostało ustanowione.

Natomiast *wobec osób trzecich* rejestrowy zastaw rolniczy uzyskuje skutki prawne (art. 9) *przez wpis* prawa zastawu do rejestru zastawowego. Wpis ten następuje na wniosek zastawnika lub zastawcy na podstawie umowy zastawniczej, której odpis pozostaje w sądzie rejestrowym. Właściwy sąd poświadcza dokonanie wpisu na oryginale umowy zastawniczej.

Zasady te, jak wyżej zaznaczono, zawarte są w dekrecie o rejestrze handlowym; według art. 11-go tego dekretu spółki akcyjne, komandytowo-akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz stowarzyszenia i związki, uznane za handlowe, powstają prawnie z chwilą zarejestrowania. Zarejestrowanie polega na wciągnięciu właściwych danych do oddzielnych ksiąg, noszących nazwę rejestru handlowego.

Jakie dane ulegają obowiązkowemu zarejestrowaniu, wyszczególnia art. 2 dekretu. Dane te wciągane zostają do rejestru handlowego na podstawie aktów bądź urzędowych, bądź prywatnych lub na podstawie oświadczeń do protokułu. Każdy wpis ulega obowiązkowemu i bezzwłocznemu ogłoszeniu o ile ustawa niniejsza nie czyni wyjątku. Ogłoszenie takie polega na wydrukowaniu wpisów rejestrowych w gazecie urzędowej i w jednej z miejscowych gazet, wyznaczanej corocznie przez sędziego rejestrowego. Co się tyczy wciągania danych do rejestru handlowego na podstawie oświadczeń do protokułu, to należy mieć na uwadze, że ma ono zastosowanie wtedy, gdy to, co ma być przedmiotem wpisu do rejestru, może być stwierdzone przez zadyktowanie odpowiedniego oświadczenia do protokułu np. z art. 44 oświadczenie o zawieszeniu przedsiębiorstwa w razie śmierci handlującego. Natomiast te dane, których stwierdzenie w myśl

ustawy winno nastąpić na piśmie, mogą być wpisane do rejestru jedynie na podstawie odnośnych dowodów, stwierdzających ich istnienie.

Rejestr zastawowy prowadzi sąd pokoju, właściwy dla miejsca położenia gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwa przemysłowo-rolniczego, w którem znajduje się przedmiot zastawu. Powierzenie rejestru zastawowego sądom pokoju a nie sądom okręgowym, jak to ma miejsce przy rejestrze handlowym, umożliwi wykorzystanie instytucji rejestru zastawnego w szerokim zakresie, albowiem sądy pokoju (powiatowe) jako rozmieszczone w dużej ilości po całym kraju, bliżej są położone poszczególnych punktów gospodarstw rolnych i przemysłowo-rolniczych. *Formę* rejestru oraz sposób jego prowadzenia ustali rozporządzenie wykonawcze, lecz już obecne rozporządzenie gwarantuje *zasadę jawności* rejestrowej, która stanowi podwalinę całego systemu rejestrowego, rejestr bowiem ma przedewszystkiem i zwłaszcza służyć jawności, gdyż inaczej nie spełniałby swej ważnej funkcji. Dla każdego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa prowadzony będzie osobny rejestr.

(dokończenie nastąpi).

ZMIANA PRZEPISÓW TYMCZASOWYCH O KOSZTACH SĄDOWYCH.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. uzupełniło art. 190 U. P. C. ustępem 2-gim treści następującej: „Przy podaniu o uchylenie wyroku sądu okręgowego składa się kaucję w ilości 75 *zł.* bez czego podanie nie ulega przyjęciu. W razie nieuwzględnienia przez Sąd Najwyższy podania o uchylenie wyroku — kaucja przechodzi na rzecz Skarbu; w razie zaś uwzględnienia — zwraca się temu, kto ją złożył. Kaucji nie składają instytucje państwowe.

Jak wiadomo, dawniejszy dalszy ciąg wspomnianego art. 190 U. P. C. dotyczący kaucji kasacyjnej, uchylony został przez art. 1 przepisów tymcz. o koszt. sąd., jednocześnie zaś przepisy tymcz. o kosztach sąd. wprowadziły w art. 7 wpis stosunkowy główny, który pobierany jest, jak obecnie, w ilości 2% od skarg. o uchylenie wyroku (art. 185 i 792 U. P. C.).

Uzupełnienie art. 190 U. P. C., jako mieszczącego się w tytule „o uchyleniu wyroków Wydziału Odwoławcz. Cywilnego Sądu Okręgowego" księgi 1-szej *dotyczy sądownictwa poko-*

jowego i trybu postępowania w sądach pokoju i instancji odwoławczej.

Wspomniana kaucja wprowadzona została również i w postępowaniu w sądach ogólnych: do art. 800 U. P. C. dodano ust. 2-gi treści następującej: przy podaniu o uchylenie wyroku sądu apelacyjnego składa się kaucję w ilości zł. 300, bez czego podanie nie ulega przyjęciu. W razie nieuwzględnienia przez Sąd Najwyższy podania o uchylenie wyroku — kaucja przechodzi na rzecz Skarbu; w razie zaś uwzględnienia — zwraca się temu, kto ją złożył. Kaucji nie składają instytucje państwowe.

W ten sposób dawniejszy ciąg dalszy art. 800 U. P. C., dotyczący kaucji kasacyjnej, uchylony przez przepisy tymczasowe o kosztach sądowych, został przywrócony. Przy skargach o uchylenie wyroku, niezależnie od wpisu głównego lub dodatkowego, pobierana jest zatem kaucja, w wysokości poprzednio wymienionej. O wysokości wpisu traktuje art. 13 w brzmieniu ustalonem przez rozporządzenie Prezydenta z dn. 22 marca 1928 r.: suma wpisu głównego lub dodatkowego w każdym wypadku nie może wynosić mniej, aniżeli 2 złote w sądach pokoju, a 5 złotych sądach okręgowych. Od skarg zaś o uchylenie wyroków, niezależnie od kaucji, suma wpisu głównego lub dodatkowego nie może wynosić mniej, niż 25 złotych w sprawach, ulegajäych właściwości sądów pokoju i 100 złotych w sprawach, ulegających właściwości sądów okręgowych. Niezmieniona pozostała stawka procentowa (2%) wpisu stosunkowego głównego od wartości powództwa głównego, wzajemnego i t. d., od skarg apelacyjnych, skarg o uchylenie wyroku, lecz minimum wpisu zostało oznaczone w wysokości zł. 2 wzgl. zł. 5. Bez zmiany również pozostał 1% wpis stosunkowy główny o nadanie aktom klauzuli egzekucyjnej, od podań o nadanie klauzuli egzekucyjnej lub unieważnienie wyroku sądu polubownego i t. d.

Wpis stosunkowy dodatkowy nadal pobierany zostaje w ilości jednej czwartej wpisu głównego od interwencji, niezawierającej samodzielnego żądania (od interwencji zawierającej samodzielne żądanie — wpis główny jak dawniej 2%), od przypozwania do sprawy osób trzecich, od wszelkich skarg incyndentalnych z wyjątkiem ulegajäych opłacie wpisu stałego.

Również podwyższona została opłata wpisu stałego: (art. 15 Prz. tymcz. o koszt. sąd.): zamiast dotychczasowych 10 zł., pobierany będzie wpis stały w ilości zł. 20 od działów, prowadzonych w drodze incydentalnej, od zatwierdzenia testamentów (art. 1060 i nast. I cz. X Tom ros. Zb. Pr.), od zatwierdzenia praw do spadku (art. 1408 U. P. C., art. 1239 i nast. I cz. X tom ros. Zb. Pr.), od przyznania prawa własności na zasadzie przeda-

wnienia (art. 533 I cz. X tom ros. Zb. Pr.) od wykupu majątków rodowych (art. 1346 i nast. I cz. X tom ros. Zb. Pr.), art. 1438 U. P. C.) od podań o zatwierdzenie lub unieważnienie licytacji nieruchomości; zamiast, jak dotychczas — 2 zł. pobiera się 5 zł. od każdego podania, rozpoczynającego postępowanie sądowe, nie podlegającego opłacie wpisu stosunkowego lub opłacie wpisu stałego w ilości wyższej, w sprawach, należących do właściwości sądów okręgowych i t. d.; 2 złote, a nie 1 zł. pobiera się od każdego podania, rozpoczynającego postępowanie sądowe, nie podlegającego opłacie wpisu stosunkowego lub opłacie wpisu stałego w ilości wyższej, w sprawach, należących do właściwości sądów pokoju. Stosownie do art. 16 w nowem brzmieniu wpis stały w tej samej ilości (20 złotych, 5 złotych i 2 zł.) pobierany jest od skarg incydentalnych w przedmiotach, wymienionych w poprzednim artykule, a od skarg o uchylenie wyroków w tychże przedmiotach wpis wynosić będzie najmniej 10 złotych, niezależnie od kaucji kasacyjnej, przewidzianej w art. 186, 190 i 180 U. P. C. w brzmieniu, nadanem im rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 marca 1928 r.

Art. 16. Przep. Tymcz. o kosztach sądowych został z mocy p. 4 art. 1-go cytowanego rozporządzenia skreślony.

Znacznie podwyższono opłaty od podań: od wszelkich podań, wnoszonych do sądów tudzież do urzędników sądowych oprócz podań, podlegających opłacie wpisu stosunkowego lub stałego, pobierana będzie opłata: a) w toku postępowania przed sądami pokoju — w ilości 50 groszy, b) w toku postępowania przed wszystkiemi innemi sądami — w ilości 3 złotych. Mała zmiana nastąpiła w art. 21-szym: mianowicie od dokumentów, wydawanych przez pisarzy hipotecznych, opłata kancelaryjna liczy się najmniej jak za cały arkusz — zdaniem tem uzupełniono art. 21-szy. Niezmieniona została wysokość opłaty kancelaryjnej od dokumentów, wydawanych stronom na żądanie przez sądy i urzędników sądowych, od tytułów wykonawczych, odpisów, zaświadczeń i t. p. a mianowicie 50 gr. w toku postępowania przed sądami pokoju, a po 1 złotym od każdej strony arkusza w toku postępowania przed wszystkiemi innemi sądami. Podniesiona została opłata hipoteczna od skarg apelacyjnych na decyzje wydziałów hipotecznych: powyższa opłata na decyzje wydziałów hipotecznych przy sądach pokoju wynosi 5 zł. (dawniej 3 zł.), przy sądach zaś okręgowych — 20 złotych (dotychczas 10 zł.), od skarg zaś o uchylanie wyroków — w pierwszym wypadku — 20 złotych (dotychczas 10 zł.), a w drugim — 50 złotych (dotychczas 25 złotych). Ponadto wprowadzona została również kaucja przy skargach o uchylanie wyroku. Do skarg o uchylanie wyroku

mają zatem zastosowanie przepisy art. 186, 190 i 180 U. P. C., w brzmieniu, nadanem im rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.

Z wyżej przytoczonego wynika, że zmiany ostatnie nie dotyczą wcale opłat w sprawach karnych, tutaj istnieje z mocy art. 910 U. P. K. kaucja kasacyjna, a przy wznowieniu spraw karnych, tak jak i dotychczas, żadnej kaucji się nie pobiera.

Dział V Przepisów Tymczasowych o kosztach sądowych, traktujący o opłatach w sprawach karnych, został niezmieniony.

Wreszcie ostatnie zmiany uwzględniły kwestję przestarzałej terminologji w rzeczowych Przepisach Tymczasowych: w art. 51 zastąpiono wyrazy: „Królewsko-Polskiego Zarządu wymiaru sprawiedliwości" wyrazami: „Skarbu Państwa", natomiast w art. 70 postanowiono, że koszty sądowe w sprawach, oprócz kosztów postępowania w sprawie, oraz opłaty w postępowaniu hipotecznem, upadłościowem i w sprawach karnych stanowią dochód Ministerstwa Sprawiedliwości.

PRAWA I OBOWIĄZKI OBROŃCÓW NA ZACHODZIE (c. d.)

II.

Pełnomocnictwo może być dane rzecznikowi przez stronę w formie aktu notarjalnego lub z podpisem prywatnym w formie listu zwykłego, albo przez podpis mocodawcy położony na dole dokumentu, zawartego w aktach sądowych, które rzecznik przesyła stronie do wiadomości.

Pełnomocnictwo może być także udzielone ustnie lub nawet milcząco.

Jak wynika z art. 1341 i 1985 K. C. nie można udawadniać udzielenia pełnomocnictwa, świadkami lub przy pomocy domniemań, nawet chociaż między stronami toczy się spór o sumę nie przewyższającą 150 fr. lub istnieje początek dowodu na piśmie, z wyjątkiem zresztą przyznania sądowego i przysięgi. Prawo nie dopuszcza żadnego wyjątku od tej reguły dla pełnomocnictwa milczącego, czyny z których wyprowadza się udzielenie pełnomocnictwa milczącego winny być przedstawione zgodnie z prawem sędziemu, zanim oceni on konsekwencje jakie powinien z tego wyciągnąć.

Udzielenie pełnomocnictwa milczącego wynikać może z czynów strony która wręczyła rzecznikowi, lub poleciła wręczyć osobie upoważnionej do tego, dokumenty niezbędne dla wdrożenia procesu. W danym wypadku nie należy odróżniać, czy sprawy są powierzone rzecznikowi bezpośrednio przez samego klijenta, czy też przez kogoś trzeciego, ale w jego imieniu, obecności i za jego zgodą.

Z chwilą gdy jedna ze stron, dla której rzecznik zajmował się i działał, wiedziała o jego czynach i nie reklamowała ich, może on wyprowadzić stąd posiadanie pełnomocnictwa milczącego i nie może w stosunku do niego mieć zastosowania zaprzeczenia pełnomocnictwa.

Jeżeli następca rzecznika zajmował się w sprawach strony która ustanowiła jego poprzednika, należy go uważać, aż do odwołania, za działającego na zasadzie wystarczającego pełnomocnictwa.

Zgodnie z art. 707 K. C. rzecznik na ostatku licytujący obowiązany jest w ciągu trzech dni od daty przysądzenia oświadczyć kto jest ten, któremu na licytacji rzecz została przysądzona i złożyć jego przyjęcie, w przeciwnym razie przedstawić swoje upoważnienie. Przedstawienie upoważnienia jest wymagane tylko w stosunkach rzecznika do osób trzecich. Dowód, że rzecznik otrzymał ustne upoważnienie od swego klijenta licytowania w jego imieniu jest poddany ogólnym przepisom o dowodach zobowiązań i może być ustalany przez świadków, jeżeli jest początek dowodu na piśmie.

Ażeby uniknąć sporów z klijentami złej wiary rzecznik winien unikać pełnomocnictw ustnych i milczących.

Z chwilą, kiedy klijent może dać milczące upoważnienie, tak samo przyjęcie tego upoważnienia przez rzecznika może być uskutecznione w formie milczącej.

Urzędnik ministerjalny, któremu są przekazane sprawy, wchodzące w zakres jego urzędu, obowiązany jest wyraźnie odmówić przyjęcia upoważnienia, powierzonego mu przez to przekazanie, jeżeli nie chce go przyjąć; jego milczenie w połączeniu z przyjęciem spraw stwarza domniemanie przyjęcia upoważnienia, które mógłby obalić tylko przez dowód swojej wyraźnej odmowy.

Jeżeli urzędnik ministerjalny odmawia przyjęcia pełnomocnictwa proponowanego mu, powinien poczynić niezbędne zarządzenia zachowawcze.

(c. d. nastąpi)

PIOTR JĘDRUSZEK.

JESZCZE W SPRAWIE ZAJĘCIA MAJĄTKU DŁUŻNIKA Z KLAUZULI EGZEKUCYJNEJ.

(Replika na artykuł p. A. Berlanda).

Podejmując dyskusję w poruszonej przeze mnie w Nr. 2 „Sądu i Obrony" kwestji, czy z klauzuli egzekucyjnej można dokonywać zajęcia majątku dłużnika, jednocześnie z wezwaniem o wykonanie, p. B. jest zdania, że na pytanie powyższe należy odpowiedzieć przecząco. Na poparcie tego twierdzenia swojego przytacza: 1-o, iż wedle art. 161^{10} u. p. c. pierwszy nakaz wykonawczy może zawierać tylko wezwanie dłużnika o dobrowolne wykonanie klauzuli w ciągu 3 dni, przed upływem których nie wolno(?) dokonywać zajęcia ruchomości ani przedsiębrać żadnych czynności egzekucyjnych , przewidzianych w przepisach o wykonaniu wyroków sądowych; 2-o, że taki właśnie wniosek można wysnuć z orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1926 r. Nr. 642 i głosy do tego orzeczenia adwokata Domańskiego, który jest zdania, że art. 161^{10} przyznaje dłużnikowi 3-dniowy termin ulgowy, zanim jakiekolwiek czynności egzekucyjne przedsięwzięte zostaną i że twórcy noweli z roku 1912 kierowali się widocznie zasadą, iż dłużnik zaskoczony wręczeniem mu nakazu z klauzuli, zapadłej w jego nieobecności, nie może być pozbawiony prawa obrony przeciwko rozpoczęciu przymusowego wykonania, krępującego w czemkolwiek jego swobodę; 3-o, że zajęcie ogranicza dłużnika w rozporządzaniu zajętym majątkiem i naraża go na koszta i 4-o, że bezpieczniej jest wytaczać przeciwko niesumiennym dłużnikom zwykłe powództwo i wyjednywać zabezpieczenie.

Bardzo szanuję odmienny pogląd mojego oponenta na poruszoną kwestję i jestem wdzięczny za podjęcie dyskusji na ten temat, argumenty jednak wyżej przytoczone nie wydają mi się dosyć uzasadnione.

Przedewszystkiem więc art. 161^{10} u. p. c. wcale nie zawiera zakazu dokonywania zajęcia majątku ruchomego dłużnika, jednocześnie z doręczeniem wezwania z klauzuli o wykonanie, a domniemywać takiego zakazu nie wolno; przeciwnie, skoro artykuł ten głosi, iż klauzula ulega wykonaniu przymusowemu *według przepisów ogólnych, obowiązujących przy wykonaniu wyroków*, a przepis ogólny, zawarty w art. 969 u. p. c. wyraźnie zezwala na niezwłoczne zajęcie ruchomości, jednocześnie z doręczeniem dłużnikowi nakazu wykonania, to *broniona przeze-*

mnie teza ma oparcie w ustawie. Samo zresztą wezwanie Komornika, doręczone dłużnikowi, już jest czynnością egzekucyjną. Orzeczenie Sądu Najwyższego Nr. 642 (O. S. P. Nr. 59/27) wcale nie poruszało spornego pytania, które pozostaje nadal otwarte; jeśli zaś chodzi o wysuwanie wniosków wyłącznie z tego orzeczenia, to w końcowej części ustępu 3 Sąd Najwyższy również wypowiada zdanie, że przy przymusowem wykonaniu z klauzuli, będą zachowane wszystkie przepisy obowiązujące wogóle przy wykonaniu wyroków, z wyjątkiem jedynie art. 1027 u. p. c. (terminy sprzedaży ruchomości). Co się tyczy glosy do tego orzeczenia, to jestem z całym respektem dla opinji p. adwokata D., który zresztą wyraża ją bardzo oględnie, iż „twórcy noweli 1912 roku kierowali się *widocznie* zasadą, iż dłużnik nie może być pozbawiony prawa obrony prziwko przymusowemu wykonaniu, *jeżeli posiada dowody niesłuszności roszczenia wierzyciela*". Ostateczne jednak słowo wykładni autentycznej należy do Sądu Najwyższego.

Zresztą zajęcie tymczasowe ruchomości nie pozbawia bynajmniej dłużnika takiej obrony. Przeciwnie: art. 161^{11} u. p. c. wyraźnie nadaje mu prawo i możność żądania zawieszenia przymusowego wykonania, jeśli udowadnia niesłuszność roszczenia wierzyciela. Jeśli zaś roszczenie to jest słuszne, to winien płacić, nie czekając na ewentualne zajęcie ruchomości. Gdy więc ustawa w ten sposób gwarantuje interesy dłużnika, słuszną jest rzeczą, aby choć w pewnej mierze zabezpieczone też były i interesy wierzyciela, przez chwilowe bodaj uniemożliwienie dłużnikowi wyzbycia się ruchomego majątku. Najmniej przekonywujące są ostatnie dwa argumenty p. B., że zajęcie ruchomości naraża dłużnika na koszty i że lepiej w tym razie wytoczyć zwykłe powództwo i żądać zabezpieczenia. Szanowny mój oponent zapoznaje widocznie treść art. 161^{23} u. p. c., w myśl którego *wierzyciel traci prawo do kosztów, jeśli obrał drogę powództwa z aktu, który może być wykonany w drodze klauzuli,* z drugiej zaś strony koszta zabezpieczenia wcale nie będą mniejsze od kosztów zajęcia z klauzuli, dłużnik więc i tak narażony byłby na koszta. Tu zbytnia troska o interesy niepunktualnego dłużnika, z pominięciem elementarnego zabezpieczenia interesów wierzyciela, nie ułatwi nam chyba — i tak już bardzo zachwianego — kredytu i *nie odpowiada* zdaje się *istotnym zamierzeniom prawodawcy.*

NOWOŚCI USTAWODAWCZE

O MIERNICZYCH PRZYSIĘGŁYCH.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 28 marca 1928 r. ogłasza jednolity tekst ustawy z dnia 15 lipca 1925 o mierniczych przysięgłych z uwzględnieniem zmian, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24 poz. 207) (Dz. Ust. Nr. 46, poz. 454/28).

OBOWIĄZEK WOJSKOWY.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 marca 1928 r. ogłasza jednolity tekst ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 609) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych do niej przez rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 26) i obowiązujących od dnia 1 maja 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 458/28).

STOSUNKI SŁUŻBOWE NAUCZYCIELI.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministra Rolnictwa z dnia 3 lutego 1928 r. ogłasza tekst ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 530) w brzmieniu obecnie obowiązującem z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 592) (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 462/28).

Z ŻYCIA STOWARZYSZEŃ.

Z KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH.

Ogólne zebranie Zrzeszenia Obrońców Sądowych.

W dniu 6 maja r. b. odbyło się doroczne ogólne zebranie Zrzeszenia Obrońców Sądowych.

Protokuł zebrania poniżej zamieszczamy, nadmienić tylko wypada, iż prace zjazdu odbywały się nader składnie; poruszono szereg kwestyj pierwszorzędnego znaczenia.

Poprawki statutu Zrzeszenia, zaproponowane przez Zarząd Główny, uchwalono całkowicie, usuwając tym sposobem pewne braki czy niedomówienia, ujawnione dopiero w praktyce.

Zarząd Główny, Zastępców i Komisję Rewizyjną wybrano w poprzednim składzie, co daje gwarancję, iż prace Zarządu Głównego pójdą po tej samej, co dotąd drodze, z ciągłem dążeniem ku lepszemu.

Zjazd zaszczycili swą obecnością: P. Prezes Warszawskiego Sądu Okręgowego Kamieński i Prezes Sądu de Rozprza-Fajgiel, a także Prezes Zrzeszenia Urzędników Sądowych p. Sikorski i Delegat Zrzeszenia Komorników Kosiarski.

W czasie przerwy dokonano zdjęcia fotograficznego zebranych.

Obrady zakończono o godz. 2 po poł.

Przemówienie prez. Wincentego Łaskiego

Jako przewodniczący Zarządu Głównego Z. O. S. w Polsce po raz szósty mam zaszczyt powitać przedewszystkiem Szanownych Gości, a w pierwszym rzędzie P.p. Prezesa Sądu Okręgowego, Prezesa Korporacji Urzędników Sądowych i Delegata Komorników Warszawskiego Okręgu Sądowego, dziękując za zaszczycenie naszego zebrania swoim przybyciem i Was, Szanowni Koledzy, widząc w Waszem przybyciu łączność korporacji i interesowanie się jutrem.

Korporacja ta bowiem, licząca obecnie około 1000 członków, od wieku dźwiga na barkach swych obowiązek obrony tych najmniejszych, ale najliczebniejszych członków społeczeństwa polskiego, w ich oddalonych od środowiska życia siedzibach, dzieląc z nimi dolę i niedolę.

Korporacja Obrońców w Polsce przeżywała różne okresy i nie jedno imię, szczególnie w okresie braku wyższych uczelni zaszczytnie zapisało się w historji sądownictwa, naogół zaś obrońcom zawsze przyznawano znajomość rzeczy, sumienność w wykonywaniu obowiązków i ofiarność pracy, to też, mimo wielu, wielu trudności instytucja ta przetrwała do dnia dzisiejszego, pracując, jak dawniej, z pożytkiem i biorąc wydatny udział w pracach odradzającego się polskiego wymiaru sprawiedliwości.

Minęło już dziesięciolecie polskiego sądownictwa. Pamiętamy pierwsze chwile tworzenia się tegoż i pamiętamy doskonale, że nasza korporacja stanęła narówni z innymi do pracy w tej dziedzinie, a że praca nasza była pożyteczna i wydatna, świadczy chociażby fakt, iż do dzisiaj cały szereg obrońców pełni obowiązki Sędziów Pokoju ku zupełnemu zadowoleniu zwierzchności i społeczeństwa.

Stwierdzić jednak muszę, że w ciągu tych ostatnich 10-ciu lat korporacja nasza przeżywać musiała może najcięższe w jej istnieniu chwile: były momenty, w których z powodu chaosu, jaki panuje zwykle w okresie tworzenia czy odbudowywania, omal nie unicestwiono tej korporacji bez zastąpienia jej inną. Wszystko to jednak, dzięki wrodzonemu u nas poczuciu sprawiedliwości i poszanowaniu praw nabytych, minęło: zdrowy rozsądek, jakim musi rządzić się prawodawca, kazał odrzucić zabiegi małych, zamkniętych w ciasnych, egoistycznych ramkach własnego istnienia i *uznać istnienie korporacji obrońców w Polsce za pożyteczne i potrzebne*, zlikwidowanie zaś jej, jak to chciały jednostki, za krzywdę społeczną, przeciwną prawu.

Czy korporacja ta u nas jest potrzebną, zadawałem sobie to pytanie niejednokrotnie, zwłaszcza w chwili publikowania projektów o jej likwidacji i ograniczeniach, i ażeby na to pytanie odpowiedzieć bezstronnie sprawdzałem ustrój obrony u innych, wolnych i nigdy nie hamowanych przez niewolę w postępach i cywilizacji narodów na zachodzie, a odpowiada mi na to między innymi praca dr. Em. Rawiarta, francuskiego adwokata, wyjątki z której drukujemy w naszym miesięczniku. Jest to praca, mówiąca o prawach i obowiązkach obrońców francuskich. Jacyż mali i ograniczeni w uprawnieniach jesteśmy w porównaniu z naszymi kolegami francuskimi; a w Belgji i w Anglji prawa obrońców są jeszcze większe. Jeśli weźmiemy pod uwagę zaludnienie, komunikację, oświatę tych krajów i porównamy z naszym — musimy przyjść do jedynego logicznego wniosku, że przez projekty skasowania lub ograniczenia praw korporacji obrońców w Polsce mówi tylko egoizm, a nie potrzeba społeczna — to też, jak powiedziałem, *prawodawca nie dał się sprowadzić z drogi właściwej, zakusy i propozycje szkodliwe odrzucił*, nabyte prawa obrońców, jak to widzimy w kodeksie postępowania karnego i innych kodyfikacyjnych projektach, uszanował, mianując nadal obrońców tam, gdzie potrzeba społeczna tego wymaga, dużo bowiem jeszcze czasu upłynie zanim polskie społeczeństwo będzie mogło obejść się bez pomocy prawnej korporacji obrońców.

Prawo w państwie to fundament, na którym opierają się wszystkie gałęzie jego istnienia, *poszanowanie prawa*, to najważniejszy warunek jego siły, szanowane zaś być musi, o ile oparte jest na sprawiedliwości. Polska idzie po drodze prawomyślności i poszanowania prawa, możemy więc ze spokojem patrzeć w przyszłość naszej Ojczyzny.

Najjaśniejsza Rzeczpospolita Polska niech żyje.

PROTOKÓŁ
Ogólnego Zebrania Zrzeszenia Obrońców Sądowych w Polsce, odbytego w dniu 6 maja 1928 roku w sali I-ej Sądu Okręgowego w Warszawie.

Prezes Zarządu Głównego Zrzeszenia, kol. Łaski, zagaił o godz. 10 min. 30 rano posiedzenie Ogólnego Zebrania, które zaszczycili swą obecnością: Prezes Sądu Okręgowego, p. Kamieński, Prezes Zrzeszenia Urzędników Sądowych, p. Kosiarski, i Delegat Zrzeszenia Komorników Sądowych, p. Kosiarski, oznajmiając, że zebranie odbywa się w terminie drugiem, a więc jest ono ważne bez względu na liczbę przybyłych członków, poczem zaproponował zaprosić na Przewodniczącego zebrania kol. Jana Kłossowskiego, co Zebranie jednogłośnie zaaprobowało.

Przewodniczący, kol. Kłossowski, zaprosił na asesorów kol. kol. Joachima Szrettera i Apolinarego Piechowicza, na sekretarza zaś kol. Jakóba Warmana.

Zebranie uczciło przez powstanie pamięć Kolegów zmarłych w roku 1927 i 1928.

Dokonano fotograficznego zdjęcia zebranych poczem Przewodniczący ogłosił porządek dzienny, podany do wiadomości w zaproszeniach rozesłanych członkom Zrzeszenia, który to porządek został przyjęty, a mianowicie:

1) zagajenie posiedzenia i wybór Przewodniczącego,
2) uczczenie pamięci zmarłych kolegów w r. 1927 i 1928,
3) odczytanie protokułu z ostatniego posiedzenia; sprawozdanie Zarządu Głównego oraz Komisji Rewizyjnej za rok ubiegły,
4) poprawki i dopełnienia statutu,
5) wybór członków Zarządu Głównego i zastępców oraz Komisji Rewizyjnej,
6) kwestja reorganizacji ustroju sądownictwa i nowych Praw,
7) kwestja podniesienia wysokości opłat członkowskich do 24 zł. rocznie,
8) podanie p. Anny Dziedzickiej o zapomogę,
9) podanie obr. Boneckiego o pozostawienie go, jako członka Zrzeszenia i
10) wolne wnioski.

Ad. p. 3. Kol. Warman, sekretarz zebrania, odczytał protokuł z zeszłorocznego zebrania z dn. 8 maja 1927 roku; następnie kol. Łaski, Prezes Zarządu Głównego, złożył obszerne sprawozdanie z działalności tegoż Zarządu za rok sprawozdawczy i wreszcie kol. Szretter, członek Komisji Rewizyjnej, odczytał protokuł tejże Komisji z dn. 5 maja 1928 roku i wnosił o złoże-

nie podziękowania Zarządowi Głównemu, w pierwszym zaś rzędzie Prezesowi, kol. Łaskiemu, za ich owocną pracę dla dobra Zrzeszenia. Protokuły, sprawozdanie i wniosek kol. Szrettera Zebranie jednogłośnie przyjęło.

Ad p. 4. Po szczegółowem zreferowaniu przez Prezesa Zarządu Głównego kol. Łaskiego, proponowanych poprawek i uzupełnień statutu Zrzeszenia i po wypowiedzeniu się w tym przedmiocie przez kol. kol. Ogińskiego, Duchińskiego, Androwicza, Tomaszewskiego, Lipińskiego, Kownackiego, Ajewskiego, Warmana — Zebranie poprawki te i uzupełnienia jednogłośnie przyjęło. Następnie kol. Łaski zgłosił o przyznanie kol. kol. Jakóbowi Pragerowi z Warszawy, Izaakowi Goldwasserowi z Sandomierza, Antoniemu Plichtowiczowi z Gostytnina, Jakóbowi Cukiermanowi z Nowogródka i Joachimowi Szretterowi z Włocławka godności członków honorowych. Po jednogłośnem przyjęciu tego wniosku przez Zebranie, obecni na zebraniu kol. kol. Pragier, Szretter i Plichtowicz, dziękując Zebraniu za zaszczycenie ich tą godnością, oświadczyli, że nie chcą korzystać z ulg w opłatach członkowskich, przysługujących członkom honorowym.

Ad. p. 5. Przewodniczący zebrania zarządził 20-to minutową przerwę, celem przygotowania kart wyborczych.

Po przerwie przystąpiono do głosowania i po odebraniu kart wyborczych, na wniosek Przewodniczącego, powołano Komisję Skrutacyjną, do której weszli kol. kol.: Duchiński, Ekiel, Romanowski i Wicher. Po obliczeniu przez Komisję głosów Przewodniczący ogłosił następujący wynik głosowania:

Na Członków Zarządu Głównego zostali wybrani:

1. Łaski Wincenty, 2. Lipiński Antoni, 3. Prager Jakób, 4. Tomaszewski Jan, 5. Ajewski Stanisław, 6. Bobiński Kazimierz, 7. Young Mieczysław, 8. Zwoliński Józef, 9. Bekier Stanisław.

Na zastępców:

1. Dzieniakowski Leonard, 2. Kłossowski Jan, 3. Miętkiewicz Antoni, 4. Wicher Markus, 5. Gratkowski Ignacy.

Na Członków Komisji Rewizyjnej:

1. Szretter Joachim, 2. Markuszewski Bolesław, 3. Borkowski Antoni.

Ad p. 6. Kol. kol. Ossowski i Tomaszewski wnosili, by Zebranie wypowiedziało się: a) za utrzymaniem tytułu „obrońca sądowy"; b) za wprowadzeniem praw obrońcy narówni z prawami adwokata do tekstu samej Ustawy Postępowania Karnego, a nietylko do Przepisów Przechodnich do tejże Ustawy; c) za

udzieleniem obrońcom prawa prowadzenia spraw i w nowopowstających Sądach Pracy i d) za zagwarantowaniem również w samym tekście nowej Ustawy Postępowania Cywilnego prawa obrońcy prowadzenia spraw cudzych w Sądach Grodzkich i w Wydziałach Odwoławczych Sądu Okręgowego oraz występowania w tychże sprawach i przed Sądem Najwyższym. Po wyjaśnieniu przez Przewodniczącego Zebrania, że zgłoszonych przez przedmówców dezyderatów, jako wniosków, przyjąć nie można, wobec niezgłoszenia takowych w zakreślonym terminie przed dniem zebrania, oraz po zaproponowaniu przez Prezesa Zarządu Głównego nadesłania w tym przedmiocie referatów, bądź protestów, które będą wydrukowane w czasopiśmie „Sąd i Obrona" — Zebranie Ogólne zobowiązało wnioskodawców do rychłego nadesłania Zarządowi Głównemu referatów w powyższej kwestji.

Ad p. 7. Prezes Zarządu Głównego, kol. Łaski, uzasadniał niezbędność podwyższenia sumy składki członkowskiej do 24 zł. rocznie, co też Zebranie jednogłośnie uchwaliło.

Ad p. 8. Po zreferowaniu przez Prezesa Zarządu Głównego, kol. Łaskiego, podania p. Dziedzickiej i wyjaśnieniu, że zmarły jej mąż, aczkolwiek był członkiem i Kasy Zapomogowej, lecz wpłacił na ten fundusz jedną tylko składkę w roku 1925, Zebranie, biorąc pod uwagę, że w myśl regulaminu Kasy Zapomogowej, rodzina po ś. p. Dziedzickim nie ma prawa do żądania zapomogi, podanie to pozostawiło bez uwzględnienia.

Ad p. 9. Wreszcie, Zebranie, po wysłuchaniu szczegółowego referatu Prezesa Zarządu Głównego, kol. Łaskiego, w sprawie wykreślenia kol. Boneckiego z liczby członków Zrzeszenia i, uznając wykroczenie za które Bonecki został skazany wyrokiem prawomocnym, za nieetyczne, większością głosów uchwalił podanie Boneckiego pozostawić bez uwzględnienia.

Na tem posiedzenie zakończono o godz. 3 m. 20 po poł.

Pierwsze posiedzenie Zarządu Głównego.

Dnia 6 maja 1928 roku wybrani do Zarządu Głównego Zrzeszenia Obrońców Sądowych koledzy: Łaski, Lipiński, Prager, Bobiński, Zwoliński, Tomaszewski, Ajewski, Young i Bekier podzielili mandaty między sobą w ten sposób:

Prezes: Łaski Wincenty. Vice-prezes: Lipiński Antoni, Prager Jakób. Skarbnik: Bobiński Kazimierz. Sekretarz: Young Mieczysław.

Członkowie Zarządu: Tomaszewski Jan, Zwoliński Józef, Bekier Stanisław i Ajewski Stanisław.

Zastępcy Członków Zarządu: Kłossowski Jan, Wicher Markus, Miętkiewicz Antoni, Dzieniakowski Leonard i Gratkowski Ignacy.

Komisja Rewizyjna: Markuszewski Bolesław, Borkowski Antoni i Szretter Joachim.

Paląca sprawa obrońców Nowogródzkiego Okręgu Sądowego.

W sprawie niewydania zaświadczeń obrońcom Nowogródzkiego Okęgu Sądowego — na skutek skargi złożonej przez Zarząd Główny i strony zainteresowane — Sąd Najwyższy zażądał od Sądu Okręgowego w Nowogródku wyjaśnień w każdej poszczególnej sprawie. Jak słyszeliśmy sprawa ta wejdzie na wokandę pierwszego jakie się odbędzie posiedzenia połączonych wydziałów Sądu Najwyższego.

Mamy nadzieję, iż sprawiedliwości stanie się zadość.

Z ŻYCIA ZRZESZENIA URZĘDNIKÓW SĄDOWYCH R. P.

W dniu 29 kwietnia r. b. odbył się w Warszawie w Sali 1-ej Sądu Okręgowego zjazd Delegatów Zrzeszeń Urzędników Sądowych Rz. P.

Przewodniczył zebraniu i zagaił takowe wygłoszeniem powitalnego przemówienia Prezes Centralnego Związku, Naczelny Sekretarz IX Wydziału Sądu Okręgowego, poczem wygłoszone zostały 4 bardzo interesujące i rzeczowo ujęte referaty: O zasadach pragmatyki (p. Sikorski), O uposażeniu urzędników sądowych i innych (p. Szkolnicki), O stabilizacji, (p. Górka), i O samodzielnych czynnościach Sekretarzy (p. Trzemżalski). Następnie dokonano zdjęcia fotograficznego zebranych i Gości.

Na zebraniu, jako goście, byli: Pp. Wiceminister Car, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego Seyda, Prezes Sądu Najwyższego Mogilnicki, Prezesi: Feliks Dutkiewicz i Tadeusz Kamieński, Dyr. Dep. Min. Spraw. Batycki i inni. Zrzeszenie Obrońców Sądowych reprezentowali: Prezes Łaski i Skarbnik Bobiński.

WOKANDA SPRAW WYZNACZONYCH NA POSIEDZENIE SĄDOWE IZBY PIERWSZEJ SĄDU NAJWYŻSZEGO

Sprawy w dn. 1 czerwca.

1. Jana Wiejska p-ko Andrzejowi Czarneckiemu. 2. Stanisława Obiedzińskiego, p-ko Walentemu Popielowi. 3. Józefa i Rocha Potrzebnych z Józefem Kasprzakiem. 4. Jana Wilczka z Jadwigą Madejską. 5. Antoniego Zamojskiego, p-ko Władysławowi Myszczyńskiemu. 6. Wojciecha Gajosa z Franciszkiem Gajosą. 7. Tadeusza Pląskowskiego, p-ko Zofji Gockowskiej. 8. Adolfa Rodzyńskiego, p-ko Franciszce Bothe. 9. Michała Skuby, p-ko Marcinowi Kobylarzowi. 10. Julji Bazylewskiej z Heleną Lesserową. 11. Wojciecha Pierry z Walerją Pyskło. 12. Kopla Wielbłąda z suk. Sury-Mali Terespolskiej. 13. Władysława Michalskiego z Szają Rozenpikiem. 14. Franciszka Rudnickiego w przedmiocie zawiesz. zatw. aktu nabycia. 15. Józefy Niedźwiedź, p-ko Janowi Słomie. 16. Józefa Radzikowskiego z Wiktorem Radzikowskim. 17. Józefa Radzikowskiego z Julją Moczydłowską.

Sprawy w dn. 4 czerwca.

1. Heleny Węgłowskiej z Abramem Kamińskim. 2. Władysława i Anieli małż. Kowalewicz p-ko Dorze Rak. 3. Władysława Jasieńskiego z Aleksandrem Lisowskim. 4. Anny Struciunkowej o dz. spadku. 5. Bolesława Purzyckiego p-ko Magistr. m. Mławy. 6. Magistr. m. Kalisza p-ko Michałowi Zajdemanowi. 7. Jana Ciszewskiego p-ko Feliksowi Chmielewskiemu. 8. Tadeusza Szyca p-ko Eugenji Tasło. 9. Racheli Różańskiej z Heleną Ludwig. 10. Wojciecha Zagały ze Szczepanem Machalskim. 11 Jana Boguckiego p-ko Juljuszowi Sowadzkiemu. 12. Sergjusza Janowskiego p-ko Bankowi dla Banku Przemysłu. 13. Władysława Dawczyńskiego z Amalją Krabsz. 14. Judki Rabinowicz z Ickiem Rafałowiczem. 15. Icka i Jachety Lewińskich, p-ko Szyji i Abramowi Sucherbrodtowi. 16. Bazylego Afanasjera z Alfredem Kaczkowskim. 17. Jana Kobierskiego z Aleksandrem Czermińskim. 18. Antoniego Turniaka z Zygmuntem Szydłowskim. 19. Stanisława Grzegorzewskiego, p-ko Henrykowi Danielowi.

Sprawy w dn. 5 czerwca.

1. Eleonory Whitehead z Marją i Zofją Fanckimi. 2. Jana i Marjanny małż. Jabczyk z Janem Religa. 3. Banku Handlowego z Juljanem Felsem. 4. Stanisława Płatkiewicza, p-ko Kszysztofowi Witkowskiemu. 5. Banku

Ziemiańskiego z Amelją Strubińską. 6. Emilji Gorzkowskiej, p-ko Józefowi Malinowskiemu. 7. Hersza i Szyfry małż. Konenbrand ze Stanisławem Sosnowskim. 8. Tobjasza Meryna, p-ko Jonaszowi Blattowi. 9. Chaima Waldholca z Władysławem Grochowskim. 10 Stanisławy Główczyńskiej, p-ko Józefowi Rosińskiemu. 11 Klemensa i Pawła Szeremietów z Aleksandrem i Bazylim Siergiejami. 12. Heleny Dobrzyckiej, p-ko Leokadji Chacińskiej. 13. Oskara Teitelbauma, p-ko Andrzejowi Szmidtowi. 14. Ferdynanda Jeske z Józefem Kucikowiczem. 15. Pow. Kasy Chorych w Częstochowie z Witoldem Bużkiewiczem. 16. Józefy Iwona z Anną Bzinkowską. 17. Bronisława i Sylwji małż. Chlebowskiej. 18. Arona Mozesa z Szają Rozenbergiem. 19. Wawrzyńca i Stanisławy małż. Ignaczaków, p-ko Józefowi i Marjannie małż. Borkowskim. 20. Jana Grotka, p-ko Marjannie Dubczyk. 21. Małgorzaty i Karola małż. Albrzecht, p-ko Jadwidze i Leopoldowi małż. Pauter.

Sprawy w dniu 6 czerwca.

1. Bazylego i Aleksandry Mincerów, p-ko Skarbowi Państwa. 2. O mianowanie B. Martinsona kuratorem. 3. Michała Ejsmonta z Marją Półjanowską. 4. Witalisa Holca z Walerym Płoskiewiczem. 5. Stanisława Olszewskiego z Feliksem Olszewskim. 6. Józefa Kupczełajtisa, p-ko Karolinie Lebiedź. 7. Portirja Wojtiuka z Wierą Tytiuk. 8. Konstantego Kornickiego z Józefą Nawrocką. 9. Soły Błuszczyńskiej z Tow. Wychow.-Oświatowem „Przyszłość". 10. Tomasza Sliza z Anną Polejko. 11. Katarzyny Nieścieruk, p-ko Zacharowi Nieścierukowi. 12. Stanisława Zambrzyckiego z Szymonem Kapczukiem. 13. Chai-Gity Gliklich, p-ko Józefowi Olejniczakowi. 14. Michała Leszkiewicza, p-ko Grzegorzowi i Adamowi Leszkiewiczom. 15. Stefana Tutuki-Oczkara z Bazylim Tutuką-Oczkarem. 16. Marji Wasilczukowej, p-ko Michałowi i Michalinie Krysianom. 17. Jakóba Snarskiego z Wasylisą Naumczyk. 18. Konstantego Dziemidowicza, p-ko Włodzimierzowi i Eugenji Kościerkiewiczom. 19. Rozalji Kuczyńskiej, p-ko Lucjanowi Stanisławskiemu. 20. Sendera Bańkowskiego z Ickiem-Janklem Bregmanem. 21. Kazimierza Sinkiewicza z Wacławem Masojciem.

Sprawy w dniu 8 czerwca.

1. Heleny Pruszyńskiej z Emilją Kowalską. 2. Antoniny Chołda i Emilji Pabjańczyk z Franciszkiem Chołda. 3. Anastazji Łazorczykowej, p-ko Stanisławowi Jarosławskiemu. 4. Towarzystwa Zakładów Żyrardowskich z Marją Kaczyńską. 5. Towarzystwa Zakładów Żyrardowskich z Pawłem Kaczyńskim. 6. Jana Chrzanowskiego z Nusymem-Dawidem Rojtmanem. 7. Marjanny Rebandol z Władysławem i Józefą małż. Kamińskimi. 8. Piotra Jurczyńskiego, p-ko Kazimierzowi Lagierskiemu. 9. Petroneli Jakubasowej z Jacentym Małkiewiczem. 10. Petroneli Jakubasowej z Jacentym

Małkiewiczem. 11. Marji Bartoszek, p-ko Łukaszowi Kurkowi. 12. Maurycego Boczmana, p-ko Marji Kulikowskiej. 13. Marjanny Zapart, p-ko Władysławie Skotnikowej. 14. Pejsacha Keslera z Janem Trojanowskim. 15. Jakóba Dutkiewicza z Kazimierzem Siedleckim. 16. Szlamy Ajchenbauma z Andrzejem Zarembą. 17. Estery Rubinsztein z Chaimem Szlosbergiem. 18. Piotra Wegienki, p-ko Stanisławowi Przygodzkiemu. 19. Romana Ruszewskiego z Konstantym i Józefą Janiszewskimi. 20. Franciszka Szelonga z Franciszką Żołądkówną. 21. Józefy Sochy z Józefą Dudko. 22. Franciszka Gośki vel Gossy o podział spadku.

Sprawy w dniu 12 czerwca.

1. Józefa Matwiejszyna o podział spadku. 2. Piotra Kajaka vel Ciesielskiego z Antonim Kajakiem vel Ciesielskim. 3. Oswalda Boka z Heleną Janke. 4. Anny Kuryk, p-ko Eudokji Piecura. 5. Marjanny Nowakowej z Aleksandrem Zawadzkim. 6. Aity-Chai-Rywki Grynfarbowej z Janem Nakoniecznym. 7. Gwarectwa „Hrabia Renard", p-ko Wincentemu Dubielowi. 8. Michała Busko, p-ko Józefowi Gliwie. 9. Pawła i Zofji małż. Jackiewiczów, p-ko Chaimowi-Janklowi Różańskiemu. 10. Tatjany i Borysa Gieogijewskich, p-ko Zofji Wiejskiej. 11. Jankla Szarfszechtera, p-ko Witoldowi Piaskowskiemu. 12. Julji Kleczkowskiej z Antonim Wiltowińskim. 13. Mojżesza Seidenwurma, p-ko Mojżeszowi Szwarcowi. 14. Jana Kulika, p-ko Stanisławowi Lubkowskiemun. 15. Marji Karczmarczykowi z Janem Torbusem. 16. Stanisława Furtaka z Katarzyną Stańczakową. 17. Augustyna i Rozalji małż. Rudzińskich, p-ko Antoniemu Krzyżakowi. 18. Marjanny Wachnik ze Szlamą i Chają małż. Elikzylberg. 19. Stanisława Nowakowskiego, p-ko Leonowi i Leopoldowi Kulakom. 20. Eljasza Wajngorta, p-ko Kopalni Węgla „Helena". 21. Polskiego Związku Zawodowego Chrześcijańskich Posłańców, p-ko Bronisławowi Kaznowskiemu.

Sprawy w dniu 13 czerwca.

1. Zenaidy Esmont ze Stanisławem Włodkiem. 2. Marji i Tymoteusza Romaków z Mikołajem Dojlidem. 3. Wilhelma Ostrowskiego z Izraelem Zylberfenigiem. 4. Parfeni'ego Szumana vel Szumańskiego, p-ko Janowi Kurcienowiczowi. 5. Barbary Leszczukowej Dasiukowej. 6. Juljanny Badowskiej, p-ko Barbarze Leszczuk. 7, 8, 9. Stefana Borysowskiego, p-ko Józefie Miltan. 10. Wincentego Kochańskiego, p-ko Feliksowi Gresikowi. 11. Michała Białeckiego z Wincentym Szeszko. 12. Józefa Jagnieszko z Marją Kołosowską. 13. Aleksandra Snopa z Cyprjanem Samusiewiczem. 14. Jerofieja Nestorowicza, p-ko Zygmuntowi Lewickiemu. 15. Antoniego Kuprana, p-ko Anicetowi Dziśko. 16. Abrahama Hofmana, p-ko Bencjanowi i Rywce Bromberg. 17. Semona Sajczuka, p-ko Piotrowi Stańczakowi. 18. Rajzli Sinicer, p-ko

Herszowi Gładsztejnowi. 19. Horpyny i Oksentego Kiślukόw z Łukaszem i Glikierją Kopaczyńskimi. 20. Józefy Nawrockiej, p-ko Aleksandrowi Rogaczewskiemu. 21. Ryszarda Godlewskiego z Ksenją Pietryszek. 22. Jana Berezy, p-ko Janowi Klauzie.

Sprawy w dniu 14 czerwca.

1. Skarbu Państwa z Leonardem Dunin Brzezińskim. 2. Szczepana Osińskiego, p-ko Karolinie Lauter. 3. Zofji Zak z Teodorą Garbolewską. 4. Antoniego Gąsowskiego z Reną Adamską. 5. Franciszka Wiśniewskiego z Leoną Lemańską. 6 i 7. Magistratu m. Wołomina, p-ko Br. Sarnackiemu i Katarzynie Gąsińskiej. 8. Antoniego Łapińskiego z Andrzejem Szota. 9. Grzegorza i Samuela Kulkinów, p-ko Szmulowi Cymermanowi. 10. Fryderyka i Emilji małż. Müllerów, p-ko Magistratowi m. st. Warszawy. 11. Gromady wsi Ojcowizna, p-ko Michałowi Kacpurze. 12. Piotra Piszczuka, p-ko Władysławowi Wadasowi. 13. Szymona Grudzińskiego ze Szmulem Rottenbergiem. 14. Władysława Sobolewskiego, p-ko Ignacemu Pajkowi. 15. Izraela Krakowskiego, p-ko Salomonowi Habermanowi. 16. Jankla Goldberga z Herszem Spiro. 17. Stanisława Marchwickiego z Bronisławem Sitkiem. 18. Antoniego Błaszczyka ze Stanisławem Kosiewiczem. 19. Jana Zaleskiego z Janem Mucem. 20. Stanisława Olszewskiego z Zarządem Straży Pożarnej w Wąsoczu. 21. Jakóba Ciuka z Józefą Stefanowską.

Sprawy w dniu 20 czerwca.

1. Eugenjusza i Stanisława Michałowskiego z Karolem Weryho-Darowskim. 2. Dymitrego i Eugenji Hawrylukόw, p-ko Natalji Terentjew. 3. Dymitra i Eugenji Gawrylukόw z Anastazją Derkaczuk. 4. Katarzyny Krukowskiej, p-ko Bazylemu Oniszczukowi. 5. Chai-Gity Gliklich, p-ko Ukr. Księgarni „Niwa". 6. Wacława Zapotockiego, p-ko Majątkowi zm. Semena Gończaruka. 7. Pauliny Hłukowskiej, p-ko Janowi Szlachtowiczowi. 8. Gromady wsi Borki — Feliksa Borodziuka i O. Tatarczyka. 9. Łazarza Biełańczuka z Olgą Mazyczukową. 10. Ilji Szparaga vel Hłuszuka, p-ko Wasylowi i Danielowi Szparagiem vel Hłuszukiem. 11. Kiryka Byczuka z Marją Byczukową. 12. Leona i Anny Sadajów z Szymonem Zobermanem. 13 Anisji Jelcowej, p-ko Juljanowi Zacharzewskiemu. 14. Atanazego Barcholuka z Aleksandrą Barcholuk. 15. Gromady wsi Kozak, p-ko Adolfowi Załęskiemu. 16. Jana Hryńczuka z Borysem i Parfinem Hryńczukiem. 17. Stanisława Wojciechowskiego, p-ko Pawłowi Wagnerowi. 18. Szymiela Kamienia, p-ko Ruwinowi i Maszy Rubinsztejnom. 19. Jana Lipińskiego z Piukusem Sztarkiem. 20. Józefa i Bazylego Połunesików z Aleksandrą Horodko. 21. Jakóba Czaka, p-ko Andrzejowi Lemaczko.

Sprawy w dniu 21 czerwca.

1. Macieja Niezgody z Marjanną Adamczyk. 2. Franciszka-Adama Kroszewskiego z Marją Kroczewską. 3. Spółdzielczego Stow. Mieszk. Urzędników P. K. O. z Abramem Bluthem. 4. Jana Sokołowskiego z Zofją Sokołowską. 5. Władysława Nawały ze Szczepanem Rattem. 6. Tadeusza Malancewskiego z Czesławem Osieckim. 7. Natana Hereberga z Mendlem Broderem. 8. Franciszka Kota, p-ko Ottonowi Kriegowi. 9. Jana Sikorowskiego z Jeruchem Bronsztejnem. 10. Pawła Kaczmarka ze Stanisławem Klimasem. 11. Abrama-Jankla i Sury małż. Frejman z Franciszkiem Roszkowskim. 12. Józefa Burzyńskiego, p-ko firmie „Wolska Odlewnia J. Aronowicz". 13. Motla Hajnwentregera, p-ko Szymsze-Binemowi Berensztejnowi. 14. Andrzeja i Władysława Filipiaków, p-ko Konstantemu Nowecie. 15. Bolesława Trąbki, p-ko Kazimierzowi Trąbce. 16. Teofila Przeździeckiego z Marjanną Sokołowską. 17. Agnieszki Droś, p-ko Stanisławowi Kieratowi. 18. Antoniego Ossowskiego z Moszkiem Rapa. 19. Franciszki Dźwigały z Marjanną Nowicką. 20. Juljana Białasiewicza, p-ko Annie Goldmanowej. 21. Henocha Lipskiego, p-ko Lejbusiowi Zaksowi.

Sprawy w dniu 27 czerwca.

1. Jana Gombrowicza ze Skarbem Państwa. 2. Anieli Kilarowej z Katarzyną Malicką. 3. Józefy Bartoniowej o dział spadku. 4. Walentego Łazuki z Amelją Morcan. 5 i 6. Walentego Łazuki z Janem Millerem. 7. Stefana Suryna, p-ko Skarbowi Państwa. 8. Stanisławy Byczek o dział spadku. 9. Abrama i Chany małż. Blućwirnów z Broncią Lawendą. 10. Heleny Tkaczykowej o dział spadku. 11. Jana Najdychowa z Surą Szwarcenberg. 12. Chai-Gitli Gerther z Aronem-Szmulem Skowronem. 13 i 14. Wincentego Lesiaka ze Stefanją Banaś. 15. Stanisława Deptuły, p-ko Konstantemu Dowbór-Muśnickiemu. 16. Teodory Głuszczuk z Teodorą Semeńczuk. 17. Dyonizego Hellina z Więdorem Rychowskim. 18. Gierszona Kielmanowicza z Efroimem Zycerem. 19. Chaima Lipszyca z Lejzorem i Ruchlą małż. Sztekier. 20. Marjana i Marjanny małż. Jaworskich z Rozalją Kotfin. 21. Józefa Ponieckiego z Radą Opiekuńczą Przytułku Starców i Kalek w Słupcy.

Sprawy w dniu 26 czerwca.

1. Wincentego Matylewicza, p-ko Katarzynie Matylewiczowej. 2. Władysława Ziemkiewicza, p-ko Tow. Anonimowemu „Nieruchomości we Francji i Kolonjach". 3. Aleksego Jakowluka z Jewkolją Tubiczową. 4. Bronisławy Boguszewskiej z Antonim Boguszewskim. 5. Cyprjana Iskrzyckiego z Szymem Osipienko. 6. Juchyma Tarasiuka z Ireną Brzezicką. 7. Mikity Golika z Romanem Aleksandrowiczem. 8. Agrypiny Herasimczuk z Eukokją

Chmielowską. 9. Emilji Miśkiewiczowej z Ambrożym Zasławskim. 10. Heleny Wiszniewskiej, p-ko Magistratowi m. Wilna. 11. Wasyla Kowala, p-ko Janowi Kowalowi. 12. Antoniny Narwojsz, p-ko Antoniemu Chrołowi. 13. Szymona Podboreckiego, p-ko Ignacemu Karaczukowi. 14. Jerzego Teodorowicza, p-ko Lejbie Feldmanowi. 15. Jana II Grudziłowicza, p-ko Janowi I Grudziłowiczowi. 16. Jakóba Grzybka, p-ko Annie Kryszułko. 17. Izraela Prtnoja, p-ko Szejmie Szpiro. 18. Łukasza Malko z Marją Malkową. 19. Abrama Lejwi, p-ko Dawidowi i Chanie-Gitli Pechom. 20. Felikcji Kondrackiej, p-ko Franciszkowi Pobiedzińskiemu. 21. Mikołaja i Eudokji Łysianych, p-ko Kazimierzowi Sawickiemu.